

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **D. K.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 29 maja 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 26 września 2024 r., sygn. akt V Ka 1378/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kwidzynie
z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt II K 743/23,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt II K 743/23, Sąd Rejonowy w Kwidzynie uznał oskarżonego D. K. za winnego występku z art.177 § 2 k.k. w zb. z art.178a § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. i za to, stosownie do treści art.11 § 3 k.k., na podstawie art.177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Nadto, na

podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a w oparciu o przepis art. 43 a § 2 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wyrokiem tym orzeczono także nawiązki w kwocie po 10.000 złotych na rzecz D. S. i A. S. oraz rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych i kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżając powyższy wyrok w całości zarzucił mu:

„- obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

1) tj. art. 2, 4, 5, 7, 92, 366 § 1 i 410 k.p.k. przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy oraz przez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, które to uchybienia miały wpływ na treść orzeczenia przez to, że zostało ono oparte na niepełnym materiale dowodowym, niewłaściwej ocenie stanu faktycznego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania zaskarżonego orzeczenia bez wyjaśnienia wątpliwości na tle ujawnionego materiału dowodowego, a ponadto rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności Sąd wybiórczo i na niekorzyść oskarżonego ocenił zeznania świadków D. S., M. O. i P. B. oraz nie przeprowadził w ogóle dowodu z zeznań świadka R. S.,

2) tj. art. 2, 4, 5, 7, 92, 366 § 1 i 410 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy oraz przez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów (co przejawia się w szczególności na nie przeprowadzeniu dowodu z nowej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego po ujawnieniu nagrania zdarzenia przedstawionego na rozprawie w dniu 17 listopada 2023r. oraz po ujawnieniu że samochód oskarżonego nie był sprawny technicznie, a także nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki co do źródła, terminu, twórcy i autentyczności wydruków sms złożonych do akt sprawy, a także nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny, psychologii i psychiatrii co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego po wypadku oraz wpływu szoku pourazowego i przyjmowanych leków na jego możliwości realnej oceny sytuacji i zaistniałego

zdarzenia), które to uchybienia miały wpływ na treść orzeczenia przez to, że zostało ono oparte na niepełnym materiale dowodowym, niewłaściwej ocenie stanu faktycznego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania zaskarżonego orzeczenia bez wyjaśnienia wątpliwości na tle ujawnionego materiału dowodowego, a ponadto rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

3) tj. art. 4, art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7, art. 92, art. 410 k.p.k. poprzez uwzględnienie tylko okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, z pominięciem tych, z których wynikało, że:

a) oskarżony znajdował się pod wpływem środków odurzających (amfetaminy), które świadomie przyjął, podczas gdy oskarżony wyraźnie wskazywał, że środki te zostały przyjęte wraz z przypadkowo wypitym napojem użyczonym mu przez osoby trzecie – R. S.,

b) oskarżony świadomie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym świadomie przekraczając dozwoloną prędkość oraz nie wykonując w ogóle manewru hamowania, podczas gdy okoliczność ta mogła wynikać ze złego stanu technicznego samochodu i zaślabnięcia oskarżonego,

c) oskarżony nie wyraził skruchy z popełniania zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżony wyraźnie wskazuje, że żałuje popełnionego czynu,

d) przyjęcie, że oskarżony jest autorem wpisów znajdujących się na wydruku k. 47-48 akt, podczas gdy z treści dokumentu nie wynika kto jest autorem tych wiadomości i kiedy zostały napisane,

e) pominięcie faktu, że pisząc przedmiotowe wiadomości, o ile ich autorem jest oskarżony, pozostawał on pod wpływem środków medycznych, leków oraz w szoku powypadkowym, co utrudniało lub uniemożliwiało mu realny odbiór rzeczywistości i krytyczne spojrzenie na własne postępowanie,

f) przyjęciu, że poszkodowana w chwili rozpoczęcia wspólnej podróży w dniu 15.07.2023 r. nie wiedziała, że oskarżony pozostaje pod wpływem środków odurzających i że środki te przyjmuje, podczas gdy całe bliższe i dalsze otoczenie wiedziało, że oskarżony środki taki przyjmuje, a poszkodowana środki te zażywała wcześniej razem z nim,

g) pominięcie faktu, że najbliższa rodzina pokrzywdzonej wiedziała, że oskarżony przyjmuje środki odurzające po których jeździ samochodem i nie uprzedzenia o tym ciężarnej córki i siostry,

h) pominięciu okoliczności dotyczących złego stanu technicznego pojazdu i ich wpływu na przebieg wypadku,

i) błędnym przyjęciu przez Sąd, że oskarżony nie wyraża skruchy za popełniony czyn i ma do niego lekceważący stosunek,

j) błędnym przyjęciu przez Sąd, że wiadomości sms, których wydruki znajdują się na k. 47-48 są autentyczne i pochodzą od oskarżonego oraz, że zostały sporządzone w dacie bezpośrednio po wypadku,

k) pominięcie przez Sąd faktu, że nagranie przedłożone przez świadków na rozprawie w dniu 17.11.2023 r. było nowym dowodem przedstawiającym jego przebieg i powinno być przedmiotem opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego co do okoliczności i przebiegu zdarzenia, może bowiem zawierać nowe i istotne dla sprawy fakty,

l) pominięciu przez Sąd, że stan psychiczny oskarżonego bezpośrednio po wypadku (szok pourazowy) oraz przyjmowane wówczas leki miały wpływ na jego odbiór rzeczywistości, wyrażane myśli i emocje oraz że stan w którym oskarżony się znajdował uniemożliwiał lub znacznie utrudniał mu ocenę otaczającego świata i własnych działań,

4) tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. :

a) polegającą na pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego, który wskazywał, że:

- amfetaminę przyjął on przypadkowo wraz z napojem użyzionym mu przez osobę trzecią tj. współpracownika R. S. (okoliczności tej Sąd w ogóle nie zweryfikował),

- oskarżony bardzo żałuje popełnionego czynu i wyraża skruchę,

b) polegającą na pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności notatki policyjnej sporządzonej przez funkcjonariusza R. K. z 16 lipca 2023 r., z której wynika, że przesłuchanie oskarżonego w tym dniu było znacznie utrudnione albowiem

znajdował się on pod wpływem środków które utrudniały z nim kontakt, ze względu na ten stan nie był on też w stanie samodzielnie się podpisać,

c) polegającą na pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności zeznań świadka D. S. (matka poszkodowanej), z których wynika, że wiedziała ona i jej córka, że D. K. pali marihuanę, a także, że zmarła córka paliła marihuanę razem z oskarżonym i że świadek również „zaciągnęła się” przy okazji oraz że ostatni raz kiedy świadek widziała oskarżonego zażywającego narkotyki to noc poprzedzająca wypadek około 8-10 lipca, kiedy to oskarżony nocował w domu rodzinnym zmarłej partnerki, tym samym zmarła W. K. musiała wiedzieć również, że jej partner zażywa narkotyki i prowadzi samochód pod ich wpływem,

d) polegającą na pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności zeznań świadka M. O., z których wynika, że świadek razem z oskarżonym palili marihuanę i zażywali amfetaminę, czynili to również w domu rodzinnym W. K., a co za tym idzie musiała ona wiedzieć, że jej partner zażywa narkotyki i prowadzi samochód pod ich wpływem,

e) polegającą na nieprzeprowadzeniu i pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności zeznań świadka R. S., który zdaniem oskarżonego udostępnił mu napój zawierający amfetaminę,

f) polegającą na nieprzeprowadzeniu i pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności dowodu z biegłego z zakresu medycyny lub toksykologii na okoliczność leków przyjmowanych przez oskarżonego po zdarzeniu w okresie od 15.07.2023r. - 01.08.2023r., w tym leków użytych w trakcie operacji i ich wpływu na stan psychiczny oskarżonego, a także możliwość wyrażania swoich uczuć i oceny rzeczywistości oraz popełnionego czynu,

g) polegającą na nieprzeprowadzeniu i pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności dowodu z biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii, na okoliczność stanu psychicznego oskarżonego po wypadku, stanu szoku w jakim się znajdował,

wpływu tych okoliczności na postrzegania świata i wypowiedane oświadczenia woli, a także stosunku oskarżonego do zdarzenia i jego skutków w chwili obecnej,

h) polegającą na nieprzeprowadzeniu i pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki na okoliczność ustalenia danych osób i daty wysłania wiadomości sms znajdujących się na karcie 47-48, a także na okoliczność autentyczności tych danych w oparciu o dane zawarte na kartach SIM znajdujących się w aktach sprawy,

i) polegającą na nieprzeprowadzeniu i pominięciu przez Sąd przy ustaleniu i ocenie stanu faktycznego istotnych okoliczności, a w szczególności dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, po zapoznaniu z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy, nagraniem ujawnionym na rozprawie w dniu 17.11.2023r. oraz po badaniu stanu technicznego samochodu oskarżonego na okoliczność stanu technicznego tego pojazdu w chwili wypadku, czy stan ten mógł doprowadzić do zdarzenia i uniemożliwić oskarżonemu prawidłowe hamowanie, a także na okoliczność przebiegu samego wypadku w świetle ujawnionych nagrań,

5) tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd swobodnej oceny całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów na skutek zaniechania ich wszechstronnej i wnikliwej analizy polegające na:

a) dowolnym uznaniu za wiarygodną opinii biegłego sądowego M. A., w sytuacji gdy biegły zeznań wskazał, że „układy były sprawne”, by w kolejnym zdaniu stwierdzić, że „niesprawność układu jezdnego, nie miała wpływu na wypadek”. Przedłożona opinia, mimo wewnętrznej sprzeczności, uznana została przez Sąd za wiarygodną w całości;

6) obrazę art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej materii konkretnie oparł się dowodach i dlaczego

nie uznał dowodów przeciwnych w takim zakresie, w jakim przyjął, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu,

7) obrazę art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie analizy faktów przemawiających na korzyść oskarżonego i podanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę oskarżonego”.

W oparciu o przedstawione zarzuty obrońca wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem w niniejszej sprawie konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości z uwzględnieniem poniżej zgłoszonych wniosków dowodowych.”

Wyrokiem z dnia 26 września 2024 r., sygn. akt V Ka 1378/24, Sąd Okręgowy w Gdańsku zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację w tej sprawie wniósł obrońca skazanego, który zaskarżając wyrok w całości wskazał na:

„I. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak jakiegokolwiek rozpoznania poszczególnych zarzutów zawartych w pkt 1 i 2 apelacji, w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji, powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i uchylić zaskarżony wyrok w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w celu przeprowadzenia nowych wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę oskarżonego w apelacji;

II. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak jakiegokolwiek rozpoznania poszczególnych zarzutów zawartych w pkt 3 apelacji, w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i uchylić zaskarżony wyrok w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, w celu przeprowadzenia

nowych wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę oskarżonego w apelacji;

III. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak jakiegokolwiek rozpoznania poszczególnych zarzutów zawartych w pkt 4 litera a,b,e,f,g,h oraz i apelacji, w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i uchylić zaskarżony wyrok w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, w celu przeprowadzenia nowych wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę oskarżonego w apelacji;

IV. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k., poprzez nieprzytoczenie wszystkich okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, podczas gdy Sąd II instancji miał obowiązek ich powołania; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmniejszyć orzeczoną karę, ewentualnie uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania, albowiem postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wymagało uzupełnienia;

V. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art 433 § 2 k.p.k., poprzez rażąco nieprawidłowe utrzymanie przez Sąd II instancji wymierzonej skazanemu przez Sąd I instancji rażąco niewspółmiernej kary 8 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, stopień jego zawinienia uzasadniają wymierzenie kary łagodniejszej; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy albowiem Sąd II instancji, powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez zmniejszenie kary orzeczonej w stosunku do D. K.;

VI. obrazę art 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 390 §1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu prawa do obrony, polegającego na nieuwzględnieniu konieczności przeprowadzenia uzupełniającego

postępowania dowodowego podniesionej przez obrońcę oskarżonego w złożonej apelacji.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł „o *uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; uchylenie w całości wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.*”

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Kwidzynie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Zarzuty kasacji strony (art. 519 k.p.k.) muszą być skierowane przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego i wskazywać na rażące naruszenie prawa i możliwy – w kategorii istotności – wpływ na wydane orzeczenie. Tymczasem w tej sprawie skarżący nie wykazał aby doszło do rażącego naruszenia prawa przez sąd odwoławczy. Podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego jedynie formalnie spełniają wymagania stawiane zarzutom kasacyjnym, a w rzeczywistości obrońca - pod pozorem naruszenia prawa procesowego, w szczególności przepisów gwarantujących jakość kontroli odwoławczej i dla obejścia regulacji z art. 523 § 1 k.p.k. - domaga się ponowienia kontroli instancyjnej wyroku sądu pierwszej instancji. Przekonują do takiego stanowiska poniższe uwagi.

Pierwsze z trzech zarzutów kasacji wskazują na brak jakiegokolwiek rozpoznania przez sąd odwoławczy zarzutów zawartych w pkt 1, 2, 3, 4 a, b, e, f, g, h, i apelacji obrońcy. Stwierdzenie to jedynie w niewielkiej części polega na prawdzie. Faktycznie bowiem w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego brak jest jakichkolwiek rozważań poświęconych kwestii daty, autorstwa czy autentyczności ujawnionych na wydruku k. 47-48 wiadomości sms (zarzuty apelacji pkt 2, 3 c-e, j, l, 4 b, f, g, h) w oparciu o które - zdaniem obrońcy - ustalono lekceważący stosunek skazanego do zaistniałego zdarzenia i jego skutków, co istotnie wpływało na wymiar kary. Rzecz w tym, że kwestionując w apelacji wartość tego dowodu obrońca pomija, że zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego, jak też i sądowego nikt, w szczególności zaś sam skazany autentyczności tych wiadomości nie kwestionował. W czasie rozprawy w dniu 17 listopada 2023 r. zarówno skazany

jak i świadek P. B. przyznali, że odczytane wydruki z k. 47-48 (zrzuty wiadomości sms) dotyczą ich korespondencji. Jeśli zatem w toku postępowania nie było wątpliwości co do autorstwa i autentyczności sms-ów przeprowadzenie przez sąd dowodu z opinii biegłego informatyka było zbędne. Budowanie zarzutu na tym elemencie było więc zupełnie chybione. Co zaś do okoliczności dotyczących stanu psychicznego sprawcy wypadku bezpośrednio po zdarzeniu, przyjmowanych przez niego leków i ich wpływu na jego stan (czego potwierdzeniem ma być przywołana przez obrońcę notatka R. K. z dnia 16 lipca 2023 r. k. 15 wskazująca na utrudniony kontakt z pacjentem spowodowany jego stanem oraz podanymi lekami), podkreślić trzeba, że o ile notatka funkcjonariusza policji dotyczyła sytuacji mającej miejsce dzień po wypadku, o tyle sąd pierwszej instancji ustalił (a ustalenia tego nie zakwestionował przecież obrońca), że przedmiotowa wymiana wiadomości między skazanym a P. B. miała miejsce kilka dni po zdarzeniu. Istotny z punktu widzenia tego zarzutu obrońcy jest także sam przebieg prowadzonej przez skazanego korespondencji sms potwierdzający rzeczowość jego wypowiedzi. Wbrew stanowisku obrońcy, nie były zatem wymagane wiadomości specjalne dla oceny stanu świadomości ich autora. Przypomnieć należy, że normy wskazane w art. 7 k.p.k., czy art. 193 § 1 k.p.k. nie zakazują sądowi czynienia własnych ustaleń obejmujących jakiekolwiek wiadomości lokujących się w tej sferze. Domeną biegłych są przecież „wiadomości specjalne”, a więc takie wiadomości, które wykraczają poza wiedzę dostępną dla dorosłego człowieka o odpowiednim doświadczeniu życiowym i wykształceniu, a taką ma niewątpliwie sędzia (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 1976 r., II KR 48/76; postanowienie SN z dnia 10 lutego 2021 r., IV KK 574/20).

Co do pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji, kontrola przeprowadzona przez sąd odwoławczy nie budzi zastrzeżeń. Świadczy o tym przede wszystkim treść uzasadnienia wyroku (patrz str. 6-9; w tym uwagi co do zarzutów związanych z opinią biegłego oraz brakiem przesłuchania świadka R. S.). Chybione okazały się dwa kolejne zarzuty (pkt. IV i V kasacji) w których pod pozorem naruszenia prawa procesowego skarżący kwestionuje w istocie wymiar orzeczonej wobec skazanego kary przez sąd pierwszej instancji. Lektura tych zarzutów, a przede wszystkim przywołanych przez obrońcę argumentów mających potwierdzać ich zasadność, nie

pozostawia wątpliwości co do prawdziwych intencji obrońcy. W istocie są to zarzuty niedopuszczalne. Samo wyrażenie przez stronę niezadowolenia z wyników przeprowadzonej kontroli odwoławczej w zakresie ustalonego przez sąd pierwszej instancji wymiaru kary nie wystarczy do zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia.

Niezasadny okazał się też ostatni z zarzutów wskazanych w kasacji.

Nie jest prawdą jakoby *„zgłoszona w apelacji konieczność przeprowadzenia nowych dowodów została bezzasadnie pominięta, a sąd II instancji nie uzasadnił w ogóle swojej decyzji w tym przedmiocie.”* Treść wniesionej apelacji jasno bowiem wskazuje, że jej autor żadnych wniosków dowodowych pod adresem sądu odwoławczego nie formułował, a jedynie wskazał na ewentualność uzupełnienia postępowania dowodowego przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Obecny w czasie rozprawy odwoławczej obrońca (por. protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 26 września 2024 r. k. 745) także nie wnosił o przeprowadzenie dowodów w instancji odwoławczej. Skoro brak było formalnych wniosków dowodowych, to jest rzeczą oczywistą, że nie mogło też być w tym przedmiocie żadnej decyzji.

Co istotne, wskazane przez obrońcę, jako naruszone, przepisy w ostatnim z zarzutów kasacyjnych nie odpowiadają opisanemu uchybieniu. Zawarta w art. 390 § 1 k. p. k. regulacja określa jedną z form korzystania z prawa do obrony, gwarantując oskarżonemu udział we wszystkich czynnościach postępowania dowodowego. W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy żadnych czynności dowodowych nie przeprowadzał, a zatem w tej sytuacji prawo oskarżonego do obecności przy wszystkich czynnościach postępowania dowodowego nie mogło zostać naruszone. Tym bardziej nie mógł sąd drugiej instancji naruszyć obowiązków kontroli odwoławczej w tym zakresie, jeśli tego rodzaju zarzut nie był podnoszony przez obrońcę w apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.I.]

[r.g.]

